

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. IX. Tertia ratio, quæ probat, Filium Dei incarnandum fuisse, quamvis
Adam non peccâsset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

cumferat, velut tot diademata in vertice suo, quæ velut totidem efficacia sint argumenta Incarnationis suæ, quæ haud dubiè obstrinxissent ipsum ut fieret homo, quamvis homo peccasset nunquam: siquidem ipse est Rex noster, Pastor noster, Præceptor noster, summus Pontifex noster, Legislator noster. Quis credet, tot gloriosos titulos non esse tot jura, quæ habet in nos, quando etiam non venisset ut Redemptor? Verum quidem est, ipsum non assumpturum fuisse carnem mortalem ac passibilem, si opus non fuisset mori pro salute nostra. Sed verum quoque est, non fuisse induendum ipsum carne gloriosa & eodem splendidâ lumine, quo refulget jam in cælis, aliàs conversandi cum hominibus omnicauiisset facultate, nisi miraculo

Si Adam non peccasset, Jesus Christus non habuisset carnem passibilem, nec etiam carnem gloriosam,

nunquam intermisso suæ suspendisset Majestatis splendores, ut sese nostrorum accommodaret oculorum debilitati.

O Jesu felicitas mundi! quanta divinarum consolationum abundantia cunctos demulsiſſes homines, si invenisses ipsos absque peccato? quanto cum gaudio jucundissimâ tuâ potiti fuissent præsentia? & quanto cum ardore omnium corda adhæsiſſent tibi? Maledictum peccatum, cur ingenti hæc exspoliasti nos felicitate? Sed cur modò adhuc eò nos redigis impotentia, ut amare non possimus Jesum Christum tantâ puritate, innocentia ac fidelitate, quantâ tunc amassemus ipsum; cum tamen nunc longè fortiores ipsum amandi nos constringant obligationes, quàm in illo constrinxissent nos statu.

ARGUMENTUM.

Tertia ratio, quæ probat Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS IX.

Verbum incarnari debebat, ut daret Deo omnem gloriam, quam dignus est recipere à creaturis suis.

ECCUR DEUS extrahere voluit totum hoc universum è fundo nihili? Dubitari non potest, quin pro sua gloria, quæ solus est fructus, quem exinde volebat colligere. Sed quam laudem aut quam gloriam recipere ipse potest vel à cælis, vel à plantis, vel ab animantibus, quæ ipsum co-

gnoscendi & amandi omni destituta sunt capacitate? Dices: Id eo esse nomine, quòd omnia manuum suarum opera junxerit in homine, qui parvus est mundus, cum ipsi conferre voluerit esse, vitam, sensum, sicut elementis, plantis & animantibus; & adhæc locupletaverit ipsum

ipsum intellectu & capacitate cognoscendi & amandi se, ut is solus ipsi redderet omnem gloriam, omnem laudem, & omnem, quem à cunctis creaturis suis recipere desiderat, amorem.

Sed quæro: quam laudem vel quem honorem reddere potest Deo, cui aliqua sit convenientia cum infinita magnitudine Majestatis ipsius? an non constat, quòd finitum inter & infinitum nulla extet convenientia, nulla proportio? Deus est ens infinitum, & homo non habet nisi esse finitum, tam parum distans à nihilo, ut nonnisi unico sit opus passu, ut relabatur in illud. Quid igitur facere poterit ad reddendum Deo honorem & gloriam infinitam ipsi debitam? Quòd si omnes simul homines sese exhaurirent & annihilarent ad reddendum Deo omnia homagia, omnes laudes, omnem gloriam, omnem amorem, obsequia omnia, quæ valent, non possent ipsi exhibere quidquam, nisi quòd finitum sit, & consequenter infinità ratione infra id, quòd infinita ipsius debetur Majestati. Quid ergò faciendum? An dicatur, Deum nunquam honore, amore, obedientia, laude, servitio, gloriâ, quantum promeretur, afficiendum fore?

Certum est, nonnisi Deum infinità ratione magnum reddere posse Deo cuncta, quibus

dignus est, homagia, eò quòd honor pretium suum & excellentiam suam trahat non ex eo, qui honoratur, sed ex persona honorante: parvi æstimatur honor, quæ simplex rusticus afficit Regem, quam magnus is esse possit; sed maximi haberetur honor, quo Rex simplicem afficeret rusticum, quàm parvus is possit esse, eò quòd honor à persona quæ honorat, suum defumat valorem. Nonnisi ergo persona infinita ratione nobilis infinitum honorem reddere potest Deo.

Intueor Filium unigenitum, Verbum æternum in sinu Patris sui: Verum est, ipsum infinitæ dignitatis esse personam, cui probè constat, divinum Patrem suum infinito dignum esse honore. Sed in hoc statu hunc illi reddere non posset, eò quòd non sit inferior ipso, verum ipsi in omnibus æqualis, cum sit idem omninò cum ipso Deus: Probè etiam novit, se hunc illi reddere posse, si foret ipso inferior, quia tunc cessaret ipsi esse æqualis: amat is ipsum infinità ratione, & libenter vellet ipso fieri inferior, ut esset in statu, in quo reddere ipsi posset, omnem quam promeretur gloriam, quàmque dignus est recipere à suis creaturis. Sed quo medio magis congruo posset uti, ad reddendum se inferiorem Deo Patre suo,

suo, nisi induendo hominem & humanam assumendo naturam, hæcque ratione se collocando in statu tribuente facultatem, omnem infinitam exhibendi gloriam, infinitæ ipsius debitam Majestati? eò quòd homo sola sit creatura, in qua omnes aliæ simul reperiuntur unitæ, ipsaque sola locupletata sit intellectu, cui sit copia cognoscendi, glorificandi & amandi Deum suum; unde & homo fieri prælegit. Ex quo evidenter patet, necessarium semper fuisse, ut Persona incarnaretur divina, pro summa & maxima Dei gloria, absque respectu in culpam Adæ.

Videmus etiam sanctam Ecclesiam, quæ à sancto Spiritu regitur, dum incessanter modulatur pulcherrimum illud Canticum: *Gloria in Excelsis DEO*; à sanctis Angelis in Nativitate Verbi incarnati decantatum, magna hæc illi adjungere verba: *Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam*; quam nempe ex hoc mysterio in te redundare cernimus. Grates tibi habemus de eo, quòd cum nobis dederis

Deum-Hominem, facultatem habeamus reddendi tibi per illum & in illo omnem gloriam, omnem laudem, omnem, quo dignus es amorem; siquidem verum est, majestatem infinitam Dei nec exigere posse plus honoris, laudis, & gloriæ, nec obe-

dentiæ, nec amoris, quam recipiat à JESU Christo; cum omnia hæc impendantur ipsi à persona quadam infinita ipsi in omnibus æquali, quæ eo nomine inferiori ipso te fecit, ut esset in statu cuncta sua illi præstandi homagia & obsequia. O si æstimare nobis liceret valorem thesauri, quem possidemus in Christo JESU? Tam dives is est, ut desumere ex eo possimus, unde ex integro nostra solvamus debita, reddentes Deo omnia ea, quæ exigere à nobis potest in tota latitudine potentiæ & infinitæ magnitudinis suæ, ita ut securè ipsi dicere possimus: Exsolvi debita, Domine, tibi cuncta, nec ullo amplius tibi obstringor. O mi JESU! ò pretiose mi thesaure! Nonnisi tui opus est mihi; cum cæteris omnibus quid mihi negotii? tolle mihi omnia; modò te solum possideam, infinita ratione sum dives pro tempore & æternitate.

Sed atollamus hic cogitationes nostras altiùs. Considera Personis divinis, non enim impossibile esse, quòd Personæ divinæ adorandæ Trinitatis recipiant unquam à se invicem aliquam reverentiam, aliquam submissionem aut etiam grati animi significationem pro omnibus infinitis bonis quæ reciproce sibi communicant, eò quòd, cum sint nonnisi unus Deus, nullam ab invicem habeant dependentiam.

Deus glorificatur à JESU Christo, quantum potest & debet glorificari.

Personis divinis, non enim impossibile esse, quòd Personæ divinæ adorandæ Trinitatis recipiant unquam à se invicem aliquam reverentiam, aliquam submissionem aut etiam grati animi significationem pro omnibus infinitis bonis quæ reciproce sibi communicant, eò quòd, cum sint nonnisi unus Deus, nullam ab invicem habeant dependentiam.

tiam. Sed si per impossibile aliqua Persona reddere posset alteri accepti ab ea memoriam beneficii, nonne verum est, quod Filius Dei unigenitus videns se recipere à Deo Patre suo divinitatem, quæ bonum infinitum est, rependere de eo ipsi vellet grates infinitas? Totum hoc, quod facere potest, est ipsum amare, quamvis nec hoc ex motivo gratitudinis.

Ah! non putes, Filium hunc unigenitum, cum gaudio fecisse se inferiorem Patre suo, dum factus est homo, ut Persona sua divina, quæ recipit bonum quoddam infinitum ab ipso in æternitate, quin ipsi de illo aliquas habeat grates, postquam nostra induta est humanitate, has ipsi reddere possit ratione infinita, tam de Nativitate sua æterna, quam sua temporali? Abstrahamus à peccato Adæ. Hoc unicum ingens consilium, nonne mereatur, ut formaretur ab eo decretum de creatione mundi, ad producendum in eo homines, quibus esset capacitas cognoscendi & amandi Deum, & accensendum semetipsum numero hominum ut esse posset in statu reddendi infinita Deo homagia extra divinitatem suam, cum hæc intra illam reddere non posset?

Ah! non putes etiam, quòd Spiritus sanctus, cum nec mini-

mas rependere posset grates Patri & Filio de bono infinito, quod accepit ab eis, velut à suo principio, maximo cum gaudio fuerit machinatus architecturam prodigiosissimi hujus operis, Incarnationis nimirum Filii Dei, ut, quoniam per hoc specialem acceperat potestatem in personam Verbi incarnati, uti posset, & ipso opere uteretur sublimissimis ac divinissimis animæ ipsius affectibus, ad faciendum in persona ipsius hoc, quod facere non poterat in sua? siquidem sanctus Paulus nos docet, quòd divinus hic Spiritus nostra occupet corda, ut amet Deum per illa, qui, cum amor sit infinitus, nullum in divinitate producere potest amorem; & ipse est, qui nobis suggerit vocem & verba, ut appellemus DEum Patrem nostrum: *In quo clamamus: Abba Pater.*

Quid putas ipsum facere in anima & in corde Verbi incarnati? adorandi hujus Verbi, quod simul est & Verbum Patris, & principium amoris infiniti? ô Deus! quanta cum excellentia, cogitare possumus, quòd usus fuerit Persona hac divina humanitate induta, ad amandum per cor ipsius DEum, & appellandum eundem per os ipsius Patrem? Rex cordium est cor Christi JESU: quis dubitare potest, quin Spiritus summa cum magni-

Cur Filius & Spiritus sanctus operati sint cum gaudio mysterium Incarnationis,

Rom. 8.

magnificentia in hoc suum po-
fuerit tabernaculum? & quis
cogitare poterit, omnia hæc pro-
digia patrata esse, nonnisi per ac-
cidens respectu peccati Adæ?

Omnibus his annectam, quod
vehementius movere nos solet,

nósque magis convincere, spe-
ciale nostrum commodum. Et
hoc ultimum erit argumentum
imponens finem præsentí Con-
sultationi.

ARGUMENTUM.

*Quarta ratio, quæ probat, quòd etsi Adam non peccasset, Filius
DEI fuisset incarnatus.*

ARTICULUS X.

Omnis gloria
& felicitas
naturæ nostræ
humanæ de-
pendet à my-
sterio Incar-
nationis.

NON erat animus Deo ma-
gnificandi seipsum, dum fa-
ctus est homo; siquidem infinita
ipsius Majestas ex omnibus, quæ
sunt extra ipsum, nil capere po-
test augmenti; sed extollere vo-
luit infinitam ratione vilitatem
conditionis nostræ humanæ, ef-
ficiendo, ut homo esset Deus.
Reperire erat tantæ ambitionis
homines, ut adorari se fecerint
velut Deos. Nabuchodonosor,
qui nonnisi hominem mortalem
agebat, cujusque altitudo exce-
dere non poterat, nisi sex aut se-
ptem pedes, vult adorari ab om-
nibus velut immortalis Deus,
Deorumque maximus; quod ut
efficeret, curavit fieri statuam
excedentem longè usitatam ido-
lorum, quæ Gentiles adorabant,
magnitudinem; scilicet ingen-
tem statuam auream altitudinis
sexaginta cubitorum; & sub
ignis præcipit supplicio, ut om-
nes se prosternant in facies suas,

& adorent hanc statuam, in qua
credebat se accipere divinos ho-
nores. Sanctus Chrysostomus
exclamabat desuper, admirans
cœcitatem & dementiam hujus
Principis: *Vide Regis dementia ex-*
cessum, vivens ex non vivente splendi-
dior apparere volebat. Hic homo,
qui vivus erat, vult apparere
Deus immortalis in re, quæ vi-
tam non habet; parvus hic ho-
mo vult magnum se facere
Deum per metallum, quod mi-
nus est ipso. Quid per hoc ob-
tinuit, nisi quòd se monstraverit
minorem homine, cunctisque
ostenderet saculis se impotem
rationis?

Non est stoliditatis Principum
ambitosorum efficere seipfos
Deos; sed quod hæc non potuit,
mirificè effecit infinita sapientia
Regis Regum, dum voluit ho-
minem esse verum Deum, dum
Deus verè factus est homo. In-
satiabilis ille magnitudinis appe-
titus,

Dan. 3.

Hom. 23. ad
pop. Antioch.

Stultitia Na-
buchodono-
foris.

Deus solus
poterat facere
ut homo verè
esset Deus.